

Hermanis Paukšs

JAUNGADA DĀVANA LĀCĒNAM BUMAM
(luga bērniem)

LĀCĒNS BUMS
MEŽA GARINŠ ĶĒRPIŅŠ
LAPSA
VILKS
TRĪS RUBEŅI
ZAĶIS
MAZĀIS ZAĶĒNS
CITI ZAĶI

1. CĒLIENS

PA PIESNIGUŠU MEŽU KLIMST MEŽA GARS ĶĒRPIŅŠ.

Ķērpiņš (dzied). Ir skumji vienam mežā klīst,

A – ū, a – ū, a – ū!

Varbūt sev pašam pastāstīt,

Cik esmu nelaimīgs?

A – ū, a – ū, a – ū!

Man bija veca būdiņa,

A – ū, a – ū, a – ū!

Jā, bija – kamēr sabruka,

A – ū, a – ū, a – ū!

Jau nāk uz mežu Jaunais gads,

A – ū, a – ū, a – ū!

Bet nav vairs manas būdiņas,

A – ū, a – ū, a – ū!

(Dziedādams attālinās, kamēr pazūd.)

Ir skumji vienam mežā klīst,

A – ū, a – ū, a – ū!

Varbūt sev pašam pastāstīt,

Cik esmu nelaimīgs?

A – ū, a – ū, a – ū!

KAD VIŅŠ TĀ DZIEDĀDAMS ATTĀLINĀS, IZRĀDĀS, KA ZEM SNIEGA KUPENAS IR OMULĪGA MIGA, KURĀ RĀMI KRĀC LĀCĒNS BUMS. PĒKŠŅI NEZ NO KURIENES UZ KUPENAS UZLAIŽAS TRĪS RUBEŅI.

1.Rubenis. Cik skaists laiks!

2.Rubenis. Cik brīnišķīgs laiks!

3.Rubenis. Cik pasakains laiks!

1.Rubenis. Vai drīkstu jūs abus uzlūgt uz nelienu deju?

2.,3.Rubeņi. Ar prieku!

RUBEŅI DEJO. LĀCĒNA MIGĀ NOZVANA MODINĀTĀJS. RUBEŅI SASTINGST.

1.Rubenis. Man likās, ka kaut kas skan.

2.Rubenis. Savādi – bet man arī tā likās.

3.Rubenis. Tad jau patiešām kāds būs zvanījis.

1.Rubenis. Ziniet – bet es nezvanīju.

2.Rubenis. Ziniet – bet es arī ne.

3.Rubenis. Tad tas būs bijis meža zvans!

1.Rubenis. Turpināsim deju!

2.,3.Rubeņi. Neliksimies traucēties!

RUBEŅI TURPINA DEJOT. LĀCĒNS SĀK GROZĪTIES SAVĀ MIGĀ.

Bums (nožāvājas un paskatās pulkstenī). Kā tad – man likās, ka sapnī zvana, bet zvanījis ir īstenībā. Oi! Bez stundas Jaunais gads! Laiks rāpties uz augšu! (Pieceļas, izdara pāris rīta rosmes vingrinājumus, nomazgājas, noslaukās un sāk rāpties uz augšu.)

1.Rubenis (sastingst). Trrrrauksme!

2.Rubenis. Kas noticis?

3.Rubenis. Kāpēc mēs pārtraucām deju?

1.Rubenis. Zem sniega kaut kas rosās!

Rubeņi. Trrrrauksme!!! (Salaižas kokos.)

1.Rubenis. Kas tur varētu kūņoties?

2.Rubenis. Kaut kas briesmīgs!

3.Rubenis. Šausmas!

Bums (izrāpjas no kupenas). Tā!... (Nopurinās.) Cik skaists vakars! (Skatās apkārt, pamana rubeņus.) Re, kur draugi rubeņi satupuši kokos!

1.Rubenis. Mēs tev neesam nekādi draugi! (Ienirst sniegā.)

Bums. Bet mēs varam sadraudzēties!

2.Rubenis. Mēs ar lāčiem nedraudzējamies! (Ienirst sniegā.)

Bums. Mēs varētu kopīgi sagaidīt Jauno gadu!

3.Rubenis. Nē, mēs nevaram viss! (Ienirst sniegā.)

Bums. Oi! Kāpēc tā?... Visi ienira sniegā... Pagaidiet!... Iznirstiet!... Man nav neviena drauga, ar ko kopā sagaidīt Jauno gadu!... (Sāk rakties pa sniegu.) Rubeņi!...

Man vienam būs skumji!... (Izlien.) Negrib... Ko tu padarīsi... Tas droši vien tāpēc, ka man nav spārnu... (Apsēžas, sēž.) Drīz būs Jaunais gads, bet man nav neviena, ar ko kopā to sagaidīt... Bēdīgi...

PĒKŠŅI KLAJUMIŅĀ IZLEC ZAĶIS, PAAUSĀS, PASKATĀS VISAPKĀRT.

Zaķis. Brīnišķīgi! Te būs īstā vieta. Varu dot signālu. (Uzsit pāris reizes ar pakaļkājām pa zemi.) Neskan... Kāpēc neskan?... (Uzsit vēl pāris reizes ar pakaļkājām pa zemi.) Atkal neskan! Kāpēc signāls atkal neskan?
LĀCĒNS KLUSĪTĒM IESMEJAS, ZAĶIS SAAUSĀS.

Zaķis. Ei!... Kas tas par troksni?... (Klausās.) Nē, man tikai izlikās...

LĀCĒNS NENOTURĒJIES ATKAL PAKLUSU IESMEJAS.

Zaķis. Atkal!... (Klausās.) Nē, tie vairs nav joki... (Vēro apkārtni.) Nē, tur laikam koki vējā čīkstēja.

LĀCĒNS, SMIEKLUS VALDĪDAMS, NOLIEN AIZ SNIEGA KUPENAS.

Zaķis. Bet kāpēc man signāls neskanēja?... Ka tik te nav kāda burvestība!... (Pakasa aiz auss.) Saprātu! Zemi klāj mīksts sniegs, un tāpēc man neskanēja! Jāuzsit pa kaut ko cietu. Jā, uzsitīšu pa koku! (Uzsit ar pakaļkājām pa priedi.) Dzi, kā skan! (Uzsit vēlreiz.)

UZCILPO ZAĶU BARS.

Zaķis. Droša vieta! Te neviena tuvumā nav. Stājieties aplī, un sāksim riņķa danci!
Zaķi (lēkā un dzied.) Hop-hop-hop!

Cirlim-cim-cim!
Par visiem augstāk uzlēksim.
Hop-hop-hop!
Cirlim-cim-cim!
Par visiem tālāk aizlēksim.

Dziļi mežā ielien vilks,
Migā aizmiegs lācis –
Nu var sākties jandāliņš –
Lielais zaķu dancis!

Hop-hop-hop!
Cirlim-cim-cim!
Par visiem augstāk uzlēksim.
Hop-hop-hop!

Cirlim-cim-cim!
Par visiem tālāk aizlēksim.

BUMS PIEVIENOJAS DZIESMAS BEIGU DAĻAI, ZAĶI, SPIEGDAMI UN
BRĒKDAMI, METAS PROM.

Zaķis. Glābjas, kas var!

Bums. Zaķīši!... Pagaidiet!... Neglābieties!... Es arī šo dziesmiņu zinu!... Uz kurieni
jūs, zaķīši?!

MAZS ZAĶĒNS PĪDAMIES NEVAR TIKT PĀRI KĀDAI KUPENAI. LĀCĒNS
PIESTEIDZAS PIE VIŅA.

Bums. Nebaidies, maziņais!

Zaķis (uzskrien). Ej prom!

Bums. Nebēdziet! Es gribu kopā ar jums papriecāties! Es gribu kopā ar jums sagaidīt
Jauno gadu! Draudzēsimies!

Zaķis. Mēs zinām gan, kā tu gribi draudzēties! (Pārrau zaķēnu pāri kupenai un kopā
ar to bēg prom.)

Bums (metas pakal). Man vienam būs skumji!

Zaķis. Ne no vietas! (Iesper lācēnam ar pakaļkājām un aizbēg.)

Bums (aizkūleņo pa sniegu, tad pieceļas). Zaķīši baidās no manis... Ak, ja viņi zinātu,
cik es esmu labsirdīgs!... Vai tiešām man vienam pašam būs jāsagaida Jaunais
gads?

TĀLUMĀ IESKANAS LAPSAS DZIESMA.

Lapsa. Ja tev ir jauna ala

Ar visām ērtībām,

Tu pati tūlīt jūti,

Cik esi vērtīga!

Ja tev ir dīvāns, skapis,

Mazs ķebītis turklāt,

Un gultiņa kā sapnis,

Kur saldi pačučāt...

Bums. Labdien, lapsiņ!

Lapsa. Nevis labdien, bet labvakar!

Bums. Jā, es atvainojos – labvakar!

Lapsa. Tu pārtrauci manu dziesmu! Ko tu gribi?

Bums. Cik tev skaista eglīte!

Lapsa. Pati zinu!

Bums. Jā, ļoti skaista...

Lapsa. Nemaz neceri, ka es tev to uzdāvināšu!

Bums. To es nemaz negribu. Vai drīkst uzzināt, kur tu sagaidīsi Jauno gadu?

Lapsa. Kas tev par daļu!

Bums. Nē, nekāda... Es tikai tāpat vien painteresējos...

Lapsa. Man nepatīk ziņkārīgi lācēni. Jauno gadu es sagaidīšu savā jaunajā alā!

Bums. Vai, cik jauki!

Lapsa. Skaidrs, ka jauki!

Bums. Vai tu viena pati to sagaidīsi?

Lapsa. Ha! Man būs ciemiņu, ka biezis!

Bums. Man gan nav neviena, ar ko kopā sagaidīt Jauno gadu...

Lapsa. Ha! Tev nav neviena drauga?

Bums. Vai es nevarētu...

Lapsa. Ko nevarētu?

Bums. Arī būt tavs ciemiņš...

Lapsa. Nekādā gadījumā!

Bums. Es atnestu dāvanai garšīgu medu. Es pats to savācu. Nav priecīgi tik garšīgu medu ēst vienam.

Lapsa. Ko gan tu iedomājies! Pie manis būs vislabākie meža zvēri! Bet tu...

Bums. Bet es?

Lapsa. Tu pielācīsi jaunajai alai grīdu!

Bums. Es rūpīgi noslaučīšu ķepas!

Lapsa. Tu salauzīsi manas jaunās mēbeles!

Bums. Es turēšos no tām pa gabaliņu!

Lapsa. Tu saplēsīsi manus jaunus, skaistos traukus!

Bums. Es paņemšu līdzī pats savu bļodiņu!

Lapsa. Neuzmācies! Par to nevar būt ne runas! (Dziedādama un piedejodama, dodas tālāk.)

Ja tev ir jauni trauki,

Tad sargies saplēst tos –

Jo priecāties ir jauki,

Bet kas vairs citus dos?... (Iekrīt lācēna migā.)

Au!... Palīgā!!!!... Tā... Kur es iekritu?...

Bums. Tu iekriti manā dzīvoklī. Dod ķepu, es tev palīdzēšu tikt ārā!

Lapsa. Sarok te visādi savus dzīvokļus godīgiem zvēriem pa kājām...

Bums. Dod ķepu!

LAPSA MĒĢINA PALĒKTIES, BET NEVAR AIZSNIEGT LĀCĒNA ĶEPU.

Lapsa. Velc aiz egles!

Bums. Labi. (Velk atspēries, izvelk lapsu, abi noveļas zemē.)

Lapsa (pieceļas). Nu? Kāda es tagad izskatos? Novārtījusies kā tāds... kā tāds lācis!

Un mana egle! Un mana egle! Kāda tagad izskatās mana skaistā egle?!

Bums. Tā ir mazdrusciņ apbružāta...

Lapsa. Mazdrusciņ?!... Tā ir šausmīgi apbružāta! Tā tagad izskatās pēc gatavās slotas!

Bums. Nē, tā vēl ir tīri skaista!

Lapsa. Ha! Kā nu kuram! Manā jaunajā dzīvoklī tādai eglei nav vietas! Ja gribi – vari pievākt! (Nomet egli un, nikni dziedādama, aiziet.) Ja tev ir jauna ala

Ar visām ērtībām,

Tu pati tūlīt jūti,

Cik es vērtīga!

Bums. Atkal nekā... Nu kāpēc?... Kāpēc neviens negrib kopā ar mani sagaidīt Jauno gadu?... Kāpēc neviens ar mani nedraudzējas?... Nesaprotu... Es taču esmu lādzīgs lācis... Nevienam pāri nedaru... Kāpēc?...

Vilka balss tālumā. Trīs četri! (Mežonīgs kauciens un dziesma, kas pamazām tuvojas.)

Kas ciemos iet bez tortes,

Tas nav nenieka vērts!

Es nāku, draugs, ar torti –

Steidz durvis vaļā vērt!

Ar āboliem un plūmēm

Šī torte rotāta –

Visgardākā no visām

Ir šāda virskārta!

UZNĀK VILKS UN, IERAUDZĪJIS BUMU, APSTĀJAS.

Vilks. Ei! Kas te sēž kā veca beka?

Bums. Tas esmu es – lācēns Bums.

Vilks. Bums? Priecāties vajag, nevis sēdēt kā vecai becai – Jaunais gads tuvojas!

Bums. Man nav, par ko priecāties – neviens negrib kopā ar mani sagaidīt Jauno gadu...

Vilks. Kāpēc tā?

Bums. Nezinu.

Vilks. Nāc man līdz!

Bums. Patiešām?!

Vilks. Nu ka! Es, rau, ar torti eju ciemos pie lapsas! Paķeršu arī tevi līdz!

Bums. Tad nekas nesanāks...

Vilks. Kāpēc? Tur būs meža visievērojamākie zvēri!

Bums. Tieši tāpēc. Lapsa teica, ka es viņai piebradāšot jauno dzīvokli, salauzīšot mēbeles un saplēsišot jaunus traukus...

Vilks. Ā... nu, ja tā, tad es lapsu saprotu... Dzīvo vesels!

Bums. Uzredzēšanos.

Vilks. Trīs, četri! (Mežonīgi iekaucas.)

VILKA KAUCIENA IZBIEDĒTI, NO KUPENĀM IZSPURDZ RUBEŅI UN AIZLIDO, IZSIKDAMI VILKAM NO ĶEPĀM TORTI.

Vilks. Vai!... Kas tas?!... Tfu, tfu, tfu!... Mana torte!!!... Kā lai es tagad eju pie lapsas?!...

LĀCĒNS ŽIGLI IEROKAS SNIEGĀ UN IZVELK TORTI.

Bums. Lūdzu – te būs tava torte!

Vilks. Paldies, bet tā vairs nekur neder...

Bums. Nē, tā vēl ir gluži laba!

Vilks. Tā ir slapja!

Bums. Paklau – es iedošu tev medus burciņu! Tajā ir ļoti garšīgs medus! Nemaz nav sliktāks kā torte!

Vilks. Tu domā?

Bums. Jā, es tev tūlīt atnesīšu! (Nošļūc migā un atgriežas ar medus burciņu.) Lūdzu!

Vilks. Nu paldies!... Vai zini, ko?... Tā kā tu man uzdāvināji medu, tad es tev uzdāvināšu torti!

Bums. Paldies!

Vilks. Tā gan ir mazliet samirkusi, bet gan jau izžūs!

Bums. Nu protams! Paldies tev!

Vilks. Sīt nu ķepā – man jāsteidzas – drīz būs Jaunais gads!

Bums. Uzredzēšanos!

Vilks. Trīs, četri! (Ievelk elpu, tad, atcerējies rubeņus, klusītēm iekaucas un uzsāk dziesmu.) Kas ciemos iet bez tortes... Tfu, tfu, tfu!... Es atvainojos! (Uzsāk vēlreiz.) Kas ciemos iet bez medus,

Tas nav nenieka vērts!

Es nāku, draugs, ar medu –

Steidz durvis vaļā vērt! (Prom.)

PULKSTENIS LĀCĒNA ALĀ RĀDA PUSDIVPADSMIT. BUMS BĒDĪGS SĒŽ UZ SNIEGA KUPENAS. TĀLUMĀ IESKANAS ĶĒRPIŅA DZIESMA.

Ķērpiņš (dzied). Ir skumji vienam mežā klīst,

A – ū, a – ū, a – ū!

Varbūt sev pašam pastāstīt,

Cik esmu nelaimīgs?

A – ū, a – ū, a – ū!

Bums. Kas tur tik bēdīgi dzied? (Uznāk Ķērpiņš.) Oi! Kas tas tāds?

Ķērpiņš. Ķērpiņš.

Bums. Ķērpiņš?

Ķērpiņš. Jā – tā mani sauc. Es esmu meža gars. Un kā tevi sauc?

Bums. Bums.

Ķērpiņš. Bums?

Bums. Bums. Es esmu lācēns.

Ķērpiņš. Tā jau man likās. Bija patīkami iepazīties.

Bums. Man arī!

Ķērpiņš. Tikai nebaidies no manis. Man šausmīgi sāp sirds, ja kāds no manis baidās.

Bums. Es apsolu – es nebaidīšos.

Ķēрпиņš. Goda vārs?

Bums. Lācēna goda vārds!

Ķēрпиņš (apsēžas Bumam blakus). Drīkst, es te mazliet pasēdēšu?

Bums. Bet lūdzu! (Pavirzās nostāk.)

Ķēрпиņš. Nerūpējies, man vietas pietiek. Es tikai esmu noguris. Visu dienu klīstu apkārt pa mežu.

Bums. Vai tu pastaigājies?

Ķēрпиņš. Saproti – vecajai būdīnai, kurā es mitinājos... uz jumta sasnīga tik daudz sniega... ka mana vecā, labā... un, es nezinu, kāda vēl... būdīņa sabruka... Un man tagad – Jaungada naktī – jāklīst apkārt, meklējot sev citu mājvietu... Kur gan es atradīšu otru tik vecu, tik jauku, tik... tik... tik... es nezinu, kādu... būdīņu?

Bums. Es arī nezinu.

Ķēрпиņš. To neviens nezina. Bet ko tu sēdi tik bēdīgs?

Bums. Neviens negrib kopā ar mani sagaidīt Jauno gadu.

Ķēрпиņš. Es arī vienmēr Jauno gadu sagaidu viens.

Bums. Vai tev tā nav skumji?

Ķēрпиņš. Es vienmēr sev sarīkoju kādas atrakcijas.

Bums. Kādas atrakcijas?

Ķēрпиņš. Tādas... Kā kuro reizi.

Bums. Paklau...

Ķēрпиņš. Es klausos.

Bums. Skaidrs, ka tu negribēsi kopā ar mani sagaidīt Jauno gadu?

Ķēрпиņš. Kāpēc tu tā domā?

Bums. Tāpēc, ka neviens negrib.

Ķēрпиņš. Bet es gribu.

Bums. Patiešām?

Ķēрпиņš. Zvēru pie vecā celma!

Bums. Urā!!!

NO AUGŠĀ NOVELĀS LIELA SNIEGA PIKA UN APROK ABUS.
SPRAUSLĀDAMI VIŅI ĶEPUROJAS ĀRĀ.

Ķēрпиņš. Tev nu gan ir skaļa balss!

Bums. Tas no prieka. Parasti es kliežu klusāk. Tātad – norunāts?

Ķēрпиņš. Kā gan citādi? Es taču tik briesmīgi zvērēju! Pie vecā celma. Tas nav joks!

Bums. Re, te man lapsa atstāja eglīti! Tāda mazliet applukusi, bet vēl tīri skaista.

Ķēрпиņš. Iedod man to eglīti! (Skaita.)

Riki – tiki – tik!

Tiki – riki – rik!

Knikšķi un klabatas,

Lieciet, lai pārvēršas!

EGLĪTE ATKAL KĻŪST SKAISTA.

Bums. Brīnums!

Ķēрпиņš. Ak, ko nu – nieks vien ir! Kur lai es to nolieku?

Bums. Lejā – manā dzīvoklī.

Ķēрпиņš. Aiziet! (Ar eglīti nošļūc lejā.)

Bums. Aiziet! (Nošļūc Ķēрпиņam pakaļ.) Jā, tikai jāsameklē vēl kaut kas, ar ko eglīti izrotāt!

Ķēрпиņš. Neraizējies! (Skaita.) Reke – teke – tek!

Teke – reke – rek!

Knikšķi un klabatas,

Lieciet, lai rotājas!

EGLĪTE PATI IZROTĀJAS.

Bums. Tu nu gan esi – meistars...

Ķēрпиņš. Ak, ko nu – ir vēl lielāki meistari. Cik vēl palicis līdz Jaunajam gadam?

Bums. Piecpadsmit minūtes.

Ķēрпиņš. Un ko mēs darīsim šīs piecpadsmit minūtes?

Bums. Mēs varētu svinīgi sēdēt un gaidīt Jauno gadu.

Ķēрпиņš. Labi – tad tā mēs arī darīsim.

ABI SVINĪGI SĒŽ UN GAIDA JAUNO GADU.

2. CĒLIENS

SVINĪGI SĒŽ BUMS UN ĶĒRPIŅŠ UN GAIDA JAUNO GADU. PULKSTENIS TUVOJAS DIVPADSMITIEM.

Bums. Redzi – tūlīt būs pusnakts.

Ķēрпиņš. Uhu.

Bums. Pēc tam sāksies jaunais gads.

Ķēрпиņš. Uhu.

Bums. Es uzliku modinātāju tā, lai tas tieši divpadsmitos zvanītu.

Ķēрпиņš. Uhu.

Bums. Skaties – tūlīt zvanīs!

Ķēрпиņš. Uhu.

PĒKŠŅI MODINĀTĀJS SĀK SKANĪGI SIST DIVPADSMIT.

Bums. Oi!... Kas tas ir?... Vai tas ir mans modinātājs, kurš tā sit?

Ķēрпиņš. Uhu.

Bums. Viņš nekad nav tā sitis. Kas viņam noticis?

ĶĒRPIŅŠ SMEJAS.

Bums. Kāpēc tu smeijies?

Ķērpiņš. Tā ir mana atrakcija. Es tā nolēmu – kāpēc lai tavš pulkstenis zvanītu, ka tas var tīri glīti kā pieklājas nosist divpadsmit reizes? Vai tev nepatīk?

Bums. Brīnišķīgi!

Ķērpiņš. Laimīgu Jauno gadu!

Bums. Laimīgu Jauno gadu!. Mēs tagad varētu kopā nodziedāt Jaungada dziesmiņu.

Ķērpiņš. Protams. Sāc, es piebalsošu!

Bums (sāk dziedāt). Kad pulkstenis sit divpadsmit...

Ķērpiņš. Bim-bamm, bim-bamm, bim-bamm!

Bums. Kā burvju priekšgars paceļas,
Un atnāk jaunais gads.

Ķērpiņš. Bim-bamm, bim-bamm, bim-bamm!

Bums. Vai labs tev bija vecais gads?

Ķērpiņš. Bim-bamm, bim-bamm, bim-bamm!

Bums. Kāds klusi pajautā pie auss.

Ķērpiņš. Bim-bamm, bim-bamm, bim-bamm!

Bums. Lai kāds ir bijis vecais gads...

Ķērpiņš. Bim-bamm, bim-bamm, bim-bamm!

Bums. Daudz labāks būs tev jaunais gads!

Ķērpiņš. Bim-bamm, bim-bamm, bim-bamm!

Bums (sniedz Ķērpiņam torti). Daudz laimes Jaunajā gadā! Tiesa – tā mazliet samirka, bet nu jau ir izžuvusi.

Ķērpiņš. Vai tu to dāvēini man?

Bums. Jā.

Ķērpiņš. Paldies. Man vēl nekad neviens neko nav dāvinājis.

Bums. Nekad, nekad?

Ķērpiņš. Nekad, nekad. Tagad es jūtu, cik patīkami ir saņemt dāvanu. Paldies!

Bums. Lūdzu.

Ķērpiņš. Paldies.

Bums. Lūdzu.

Ķērpiņš. Paldies.

Bums. Lūdzu.

Ķērpiņš. Un cik reizes tā ir jāsaka?

Bums. Nu, pilnīgi pietiktu jau arī ar vienu reizi.

Ķērpiņš. Bet ko lai es tev uzdāvinu Jaunajā gadā?

Bums. Es ļoti priecājos par to, ka man vienam nebija jāsagaida Jaunais gads. Tā ir vislielākā dāvana, ko man vispār kāds spētu pasniegt. Paldies!

Ķērpiņš. Lūdzu. Un tomēr tas neiet cauri. Jo arī es ļoti priecājos, ka man nebija Jaunais gads jāsagaida vienam. Bet tu vēl uzdāvināji man torti!

Bums. Nieki!

Ķērpiņš. Saki man, Bum – kāpēc tu esi tik noskumis?

Bums. Nē, es tagad esmu priecīgs!

Ķēрпиņš. Jā – tagad tu esi mazliet priecīgs, bet es redzu, ka sirds dziļumos tu tomēr esi noskumis. Kāpēc?

Bums (smagi nopūšas). Nevienš negrib ar mani draudzēties...

Ķēрпиņš. Un kāpēc?

Bums. Es pats nesaprotu.

Ķēрпиņš. Vai tu esi mēģinājis ar kādu sadraudzēties?

Bums. Jā – es šovakar, piemēram, mēģināju sadraudzēties ar rubeņiem.

Ķēрпиņš. Un kā?

Bums. Viņi ienira sniegā.

Ķēрпиņš. Kāpēc?

Bums. Viņi teica, ka ar lāčiem nedraudzējoties.

Ķēрпиņš. Bet, ja tu būtu rubenis – vai tad viņi ar tevi draudzētos?

Bums. Droši vien.

Ķēрпиņš. Izdomāju! Es zinu, ko tev dāvināt. (Skaita.)

Raka-taka-tak!

Taka-raka-rak!

Knikšķi un klabatas.

Lieciet, lai pārvēršas!

BUMS PĀRVĒRŠAS PAR RUBENI.

Bums. Oi!... Kas ar mani notika?

Ķēрпиņš. Daudz laimes Jaunajā gadā!

Bums. Paldies. Bet kas ar mani notika?

Ķēрпиņš. Es tevi pārvērtu par rubeni. Tā ir mana dāvana tev Jaunajā gadā!

Bums. Vēlreiz liels paldies, bet kāds es tagad izskatos?

Ķēрпиņš. Nāc, palūkojies spogulī!

BUMS UZMANĪGI PIEIET PIE SPOGUĻA.

Ķēрпиņš. Nu? Kā tu sev patīc?

Bums. Tā nekas... Tikai mazliet nepierasti...

Ķēрпиņš. Nekas. Gan ar laiku pieradīsi. Pamēģini tagad vēl padejot, kā to dara rubeņi.

Bums (dejo). Neiznāk visai labi.

Ķēрпиņš. Ar laiku iemanīsies. Tā – tagad tu varēsi draudzēties ar rubeņiem!

Bums. Jā – šaubu nav...

Ķēрпиņš. Vai tu ļoti priecājies?

Bums. Jā... tikai...

Ķēрпиņš. Nu, nu?

Bums. Vai tu nevarētu mani atburt atpakaļ par lācēnu?

Ķēрпиņš. Hm... Nu labi... (Skaita.)

Raka-taka-tak!

Taka-raka-rak!

Knikšķi un klabatas.
Lieciet, lai atvērsas!

BUMS ATKAL PĀRVĒRŠAS PAR LĀCĒNU.

Bums. Tu nedusmojies... bet es tomēr labāk gribu būt lācis.

Ķēрпиņš. Kas tur man ko dusmoties – es taču gribu sagādāt dāvanu, kura darītu tev prieku, nevis vienkārši pārvērst tevi par rubeni!

Bums. Paldies – tu esi ļoti labs! Vai gribi – es tevi uzcienāšu ar brīnišķīgu tējiņu?

Ķēрпиņš. O, jā – es jūtos stipri izslāpis!

Bums. Man te ir tāda kā virtuve. (Ielien pa caurumu migas sienā un atgriežas ar tēju.)
Vai tu jūti, kā tā smaržo?

Ķēрпиņš. Brīnišķīgi!

Bums. Zālītes es pats vasarā salasīju. Kā gan visa tur nav – gan liepziedi, gan piparmētras, gan pelašķi un vēl daudz, daudz kas cits. Tā ir ļoti veselīga un spirdzinoša tējiņa. Lūdzu!

Ķēрпиņš. Paldies. Un piekodīsim klāt manu torti. Tas, ka tu man to uzdāvināji, taču nenožīmē, ka man tā ir jāapēd vienam pašam?

Bums. Protams, ne. Labu ēstgribu!

Ķēрпиņš. Paldies. Tev tāpat.

Bums. Paldies.

ABI ĒD TORTI, PIEDZERDAMI TĒJU.

Bums. Garšo?

Ķēрпиņš. Brīnišķīgi. Tu esi īsts burvis. Paklau – ar ko vēl tu mēģināji sadraudzēties?

Bums. Ar zaķīsiem. Bet viņi baidījās no manis.

Ķēрпиņš. Hm... Izdomāju!

Bums. Nē, nē – tikai nepārvērt, lūdzu, mani par zaķi!

Ķēрпиņš. Es tevi saprotu. Es arī gribu būt tikai meža gariņš un nekas cits. Nu? Un ar ko vēl tu mēģināji sadraudzēties?

Bums. Ar lapsu. Bet viņa teica, ka es pielāčošot viņas jaunās alas grīdas, salauzīšot mēbeles un saplēsišot jaunus traukus.

Ķēрпиņš. Kā tu domā – vai tad, ja arī tev būtu jauna miga, skaistas mēbeles un brīnišķīgi trauki – vai tad viņa ar tevi draudzētos?

Bums. Es nezinu. Var jau būt.

Ķēрпиņš. Mēs tūlīt kaut ko izmēģināsim.

Bums. Ko tu gribi darīt?

Ķēрпиņš. Neuztraucies – viss būs kā nākas! (Skaita.)

Roko-toko-tok!

Toko-roko-rok!

Knikšķi un klabatas,

Lieciet, lai pārmainās!

NOZŪD VECĀS MĒBELES, PARĀDĀS JAUNU UN SKAISTU TRAUKU
KOMPLEKTS. SIENAS SĀK MIRDZĒT BRĪNUMAINĀ GAISMĀ.

Bums. Oi!

Ķēрпиņš. Nu? Kā?

Bums. Skaisti.

Ķēрпиņš. Bet es redzu, ka tu atkal diez ko vis nepriecājies.

Bums. Šauri...

Ķēрпиņš. Tā gan ir... Izdomāju!

Bums. Nē, nē – tikai neplet migu platāku!

Ķēрпиņš. Hm...

Bums. Un kaut kā pārāk spoži un neomulīgi...

Ķēрпиņš. Toties tu varbūt varēsi sadraudzēties ar lapsu?

Bums. Paldies te, Ķēрпиņ – bet atvērt, lūdzu, visu atpakaļ kā bija.

Ķēрпиņš. Labi... (Skaita.)

Roko-toko-tok!

Toko-roko-rok!

Knikšķi un klabatas,

Lieciet, lai atmainās!

VISS KĻŪST PA VECAM.

Ķēрпиņš. Nu? Vai tagad tu esi apmierināts?

Bums. Jā – tā ir labi.

Ķēрпиņš. Bet ko tad? Ko tad lai es tev uzdāvinu Jaunajā gadā? Saki man – ko tu gribētu?

Bums. Es? Draugu, ar kuru kopā var sagaidīt Jauno gadu, dzimšanas dienas un citus svētkus... ar kuru kopā vasarā var lasīt zālītes, vākt medu, sēnes... draugu, kurš mani pieņemtu tādu, kāds es esmu... Es gribētu tādu draugu, kāds esi tu.

Ķēрпиņš. Es arī... gribētu sev tādu draugu kā tu.

Bums. Patiešām?

Ķēрпиņš. Zvēru pie vecā celma! Draudzēsimies?

Bums. Draudzēsimies!

Ķēрпиņš. Draudzēsimies!

ABI SVINĪGI PASPIEŽ VIENS OTRAM ĶEPAS.

Ķēрпиņš. Bet tagad – nāc, es tev kaut ko parādīšu!

ABI IZRĀPJAS NO MIGAS.

Ķēрпиņš (skaita). Ruku-tuku-tuk!

Tuku-ruku-ruk!

Knikšķi un klabatas,

Lieciet, lai parādās!

PIE DEBESĪM PARĀDĀS ZIEMEĻBLĀZMA.

Bums. Oi! Kas tas ir?

Ķērpīšs. Patīk?

Bums. Ļoti!

Ķērpīšs. Tad es tev to dāvinu. Tā ir svētku ziemeļblāzma.

Bums. Paldies.

VIŅI STĀV UN SKATĀS ZIEMEĻBLĀZMAS ROTAĻĀ, PAMAZĀM SANĀK ARĪ
CITI ZVĒRI UN PĀRSTEIGTI SKATĀS. SKAN BEIGU MŪZIKA, UN TĀS ARĪ
PATIEŠĀM IR IZRĀDES

BEIGAS.